

[Gørt Petersen.]

vor, det er, at bytteforholdet er forringet i forhold til udlandet, og især at oliepriserne er mangedoblet. Det har statsministeren da ret i, men det har vi bare vidst et helt år. Sidste vinter forudsagde økonomiske eksperter den arbejdsløshed, vi har nu; SF fremdrog det her i folketinget i februar måned. Hvad gjorde regeringen? Den forærede arbejdsgiverne 2 mia kr. og inddrev 1 mia kr. i tvangsopsparing. Det var nu regeringens svar på oliekrise og udenlandske pristigninger. Dengang — første gang. Selvfølgelig hjalp det ikke.

I maj måned måtte regeringen til at redde Danmark på ny. Bytteforholdet er forringet, oliepriserne mangedoblet, den er gal med valutaen, fortalte statsministeren på ny. Nu var det afgiftsskruen, der skulle have en omgang. Vel næppe den bedste idé i en tid med truende arbejdsløshed. Men det rørte ikke statsministeren. Han reddede endnu en gang Danmark, og det kostede befolkningen et par milliarder kr.

Så skulle vi gennem to mellemspill. Det første hed boligforliget. Alle har vidst siden sidste vinter, at det var i byggebranchen, arbejdsløsheden var mest truende. Nu var vi nået ind i juni, nu måtte der vel ske noget, og det gjorde der også. Statsministeren fik sluttet et nyt forlig — en kunst, han jo behersker til fulde. Beskæftigelsen hjalp forliget bare ikke på; situationen i byggebranchen fik uhindret lov til at udvikle sig fra det alvorlige til det katastrofale. Næste mellemspill var skattereformen, skåret til efter hr. Glistrups model. Dog uden hr. Glistrups personlige medvirken — han var åbenbart uønsket i tilskæreri. Så det blev de enlige mødre, de børnerige familier, undervisnings-, social- og sundhedssektoren, der kommer til at betale for de såkaldte skattelempelser. Ikke militæret, nej da, uha da, militærudgifterne skal tværtimod sættes op med en lille milliard kr. til næste år, hvis da ellers den såkaldte spareregering får magt, som den har agt.

Det var det andet mellemspill, og nu kommer statsministeren så og fortæller os for tredje gang i løbet af ét år, at oliepriserne er steget, bytteforholdet forringet, og den er gal med valutaen, og nu må der gøres noget drastisk. Dermed er vi nået frem til, hvad jeg inderligt håber vil være slutspillet.

Om regeringens tredje dramatiske udspil til Danmarks redning vil jeg sammenfatte min opfattelse i tre sætninger: der er tale om en massiv overførelse af midler fra lønmodtagerne til kapitalen. Der er tale om indgreb, der ikke fremmer beskæftigelsen. Der er tale om et utroligt overgreb mod fagbevægelsens demokratiske rettigheder.

Statsministeren sagde i tirsdags nogle kønne ord om solidaritet. Hvem, må man så spørge, er denne regering egentlig solidarisk med? Er det de lavtlønnede i LO-området? De hører jo stort set til i gruppen af normallønnede, dvs. at deres indtjening kun kan ændres ved ny overenskomster og ved dyrtidsregulering. Med forslag om uændret forlængelse af overenskomsterne fastlåser statsministeren ubønhørligt de lavtlønnedes indkomstniveau midt i en periode med voldsomme prisstigninger.

Så er der tjenestemændene og andre ansatte i den offentlige sektor. Det store flertal af dem hører ikke, som nogle åbenbart tror og prøver på at bilde andre ind, hjemme i de højtlønnedes gruppe. Det store flertal af dem er ganske almindelige lønmodtagere, postbude, jernbanefolk, pædagoger osv. De er i ganske samme situation som de normallønnede på det private arbejdsmarked. Også deres indkomstniveau låses ubønhørligt fast.

Endelig er der så gruppen af de minimallønnede i LO-området. Måske vil nogle mene, at de rammes mindre hårdt på lønnen, fordi deres løfteparagraf er indarbejdet i overenskomsterne; men dels er deres arbejdsforhold også andet end løn, som alle arbejdsforhold er, det er også arbejdsmiljø, sikringsordninger, trivsel, arbejdstid, og her må der altså ikke gøres nogen form for fremskridt, hvis regeringen får sin vilje, og dels er en løfteparagraf ærlig talt ikke meget værd i tider med arbejdsløshed. Det ved man så udmærket blandt regeringens eksperter, men for både at gå med seler og livrem i bukserne, ja, så har man oven i købet låst også de minimallønnedes lønninger fast ved hjælp af forslaget til prislov.

Oven i det hele skal der så laves fiksfakserier med dyrtidsreguleringen. Den aldeles utilstrækkelige pristalsportion på 40 øre skal reelt fastholdes, Ja, så vidt jeg kan se, må det foreslåede månedlige 100 kr.s tilskud, der skal erstatte januarportionerne, betyde en direkte nedgang under de 40 øre